

Rudarska industrija nije uspjela da zadobije široko poverenje društva. Promena toga je pre svega odgovornost industrije, ali je u interesu svih da se to dogodi jer od toga zavisi uspeh energetske tranzicije, piše Rohitesh Dhawan.

Rohitesh Dhawan je predsednik i glavni izvršni direktor Međunarodnog saveta za rudarstvo i metale (ICMM).

Ranije ove godine, **EU** je iznela hrabar i ambiciozan skup predloga kako bi obezbedila svoje buduće snabdevanje kritičnim materijalima potrebnim za prelazak na energetski sistem sa niskim sadržajem ugljenika. Dok je geopolitika koja okružuje evropski pristup dobila najveću pažnju, postoji daleko važnija dimenzija globalnog značaja.

U svom **Zakonu o kritičnim sirovinama**, Evropska komisija je predložila smanjenje zavisnosti bloka od trećih zemalja u nabavci kritičnih minerala poput litijuma, kobalta i nikla, potrebnih za čiste energetske tehnologije. Ovo će bez sumnje preoblikovati geopolitički pejzaž, ali potencijalno veći uticaj može proizaći iz fokusiranja Zakona na osiguravanje da se ovi metali i minerali proizvode odgovorno i održivo.

Uprkos važnosti rudarskih proizvoda za savremeni život, realnost je da industrija nije uspjela da zaradi široko zasnovano poverenje društva. Promena toga je, pre svega, odgovornost industrije, ali je u interesu svih da se to dogodi, jer nikada ranije svetu nije bilo potrebno toliko od industrije kojoj se tako malo veruje.

Na primer, baš kada nam treba najbolji i najsajjniji talenat da izgradimo odgovornu rudarsku industriju budućnosti, čini se da se diplomci i potencijalni budući zaposleni okreću od rudarstva ili ih njihovi univerziteti ohrabruju da to učine.

Prošle godine, četiri univerziteta u Ujedinjenom Kraljevstvu zabranila su rudarskim firmama da zapošljavaju u kampusu i prisustvuju sajmovima karijera, dok je globalna anketa konsultantske firme McKinsey pokazala da je 70% njenih ispitanika od 15 do 30 godina reklo da definitivno ne bi ili verovatno ne bi radili u rudarstvu.

Ovo možda nikoga neće iznenaditi, ali bi sve trebalo da nas zabrine. Hiljadama novih rudnika koje treba izgraditi u rekordnom roku, uključujući i one koji se smatraju strateškim projektima u EU, potrebna je podrška lokalnih zajednica i najšira baza investitora, a kritički i najboljih talenata. Sve te stvari zavise od poverenja.

Postoje jasni razlozi za nepoverenje ljudi. Samo u 2021. godini, 43 osobe u kompanijama članicama ICMM-a tragično su umrle na poslu, sa mnogo više života izgubljenih u široj industriji iz godine u godinu. Pored toga, korupcija, kršenje ljudskih prava, fatalni kvarovi na branama i neopravdana šteta po životnu sredinu i kulturni gubitak su nažalost bili deo naše industrije.

Čak i tamo gde su pojedinačne kompanije konstantno dobro poslovale, jaz između najboljih i

najgorih operatera u sektoru ostaje neprihvatljivo visok. I iako smo napravili značajan napredak u oblastima kao što su upravljanje jalovinom (otpadom) i dekarbonizacija naših operacija, imamo mnogo dalje da idemo, posebno ako želimo da se dopadnemo sledećoj generaciji radnika.

Naša dva najhitnija zadatka su da u svakom trenutku poštujemo standarde odgovornog rudarstva i učinimo da oni stignu do svih krajeva rudarske industrije. Ovi zadaci počinju sa industrijom, ali im je potrebno aktivno učešće drugih širom EU i šire.

Šira baza investitora, posebno oni koji su posvećeni pozitivnim ishodima u oblasti životne sredine, društva i upravljanja (ESG), moraju da se angažuju u sektoru radije nego da zarone ili se drže podalje. Od vitalnog je značaja da vlade iskorenjuju ilegalno rudarenje i postave svoja regulatorna očekivanja za sve operatere u skladu sa vodećim dobrovoljnim standardima odgovornog rudarenja.

Ti standardi, zauzvrat, zahtevaju aktivno angažovanje korisnika metala i minerala, kao što su automobilske kompanije i tehnološke firme, kako bi se povećao učinak u čitavoj bazi dobavljača. A grupe civilnog društva treba da nastave da izazivaju sve operatere, bez obzira na veličinu ili lokaciju, da poboljšaju učinak kroz konstruktivan angažman orijentisan na rešenje.

Ali možda najvažnija akcija potrebna za izgradnju većeg poverenja u rudarstvo leži u promeni načina na koji se mi, kao industrija, tradicionalno bavimo društvom. Kao što je **Mark Cutifani**, bivši izvršni direktor Anglo American, nedavno rekao: „Kao industrija, prečesto smo ignorisali izazovne glasove i išli sami umesto da zajednički kreiramo rešenja. Suočeni sa tim kritičkim glasovima, imali smo tendenciju da želimo da „ispravimo stanje“ govoreći ljudima (što se razlikuje od razgovora do razgovora sa ljudima) o dobrom koje činimo. Čineći to, možda smo stekli utisak da naši društveni i ekonomski doprinosi, kao što su radna mesta koja stvaramo ili porezi koje plaćamo, donekle nadoknađuju negativne uticaje. Tako se ne misli, ali teško je ikome zameriti što se tako oseća.

Umesto toga, ovaj trenutak zahteva pristup koji prepoznaje da, iako koristi od rudarstva mogu biti lokalne, regionalne ili globalne, svi negativni uticaji su uvek lokalni, uvek lični. Pristup koji pruža uveravanja podržana principijelnom akcijom da, iako su minerali kritični, nećemo ih kopati ni po koju cenu. A ako stvari krenu naopako, pristup koji brzo uči iz grešaka i izbegava da se katastrofe posmatraju kao specifične za kompaniju, a ne kao sistemska pitanja koja često jesu.

Dok EU ide napred u obezbeđivanju budućih snabdevanja [kritičnim materijalima](#), suočavamo se sa krajnjim testom naše sposobnosti da učimo iz svojih grešaka i da se okupimo u ovom trenutku potrebe. Na kraju krajeva, od toga ne zavisi ništa manje od budućnosti naše

Nepoverenje u rudarstvo treba da nas sve brine

planete.